

«...з пекельного виру, з ясними мечами у вирій Раю ввійшли»

Полтавці вшанували пам'ять полеглих у вересні й жовтні Героїв – захисників України

У ДИМИТРІВСЬКУ поминальну суботу, 7 листопада, в Полтавському кафедральному Свято-Успенському соборі Православної церкви України (ПЦУ) відправили поминальну службу за полеглими внаслідок агресії Російської Федерації на сході України. Полтавці пом'янули воїнів, які загинули у вересні й жовтні цього року, померли в ці осінні місяці від отриманих раніше ран. Організували захід Полтавська єпархія ПЦУ, Північно-східний міжрегіональний відділ Українського інституту національної пам'яті (УІНП) та обласний відділ Міністерства у справах ветеранів України.

Панахиду відправив Архієпископ Полтавський і Кременчуцький Федір разом із духовенством єпархії. Очільник Полтавської єпархії ПЦУ під час літї пом'янув імена кожного з вісьмох убитих московськими окупантами та російськими сепаратистами воїнів російсько-української війни. До вшанування долучилися курсанти Полтавського військового коледжу сержантського складу військового інституту телекомунікацій та інформатизації імені Героїв Крут, віряни й капелани ПЦУ, співробітники Полтавського обласного відділу Міністерства у справах ветеранів України. Протягом поминальної служби курсанти та прихожани храму тримали у руках портрети загиблих у вересні й жовтні Героїв.

«У ДИМИТРІВСЬКУ поминальну суботу молитовно згадуємо усіх дорогих нашому серцю спочилих людей, також полеглих на російсько-українському фронті воїнів, які захищали незалежність України. Просимо в молитві до Бога, щоби дарував їм вічне блаженне життя. Церква постійно молиться за них – захисників України, які відійшли у вічність», – сказав архієпископ Полтавський і Кременчуцький Федір.

«Нині у ЗМІ нерідко надбуйемо маніпуляцію, що, начебто, на російсько-українському фронті з липня тримається «режим тиші». Але насправді факти свідчать про протилежне. Командування Операції об'єднаних сил офіційно зафіксувало у вересні 60 обстрілів українських позицій і десять поранень захисників України, загинули п'ятеро. У жовтні не було жодного дня без обстрілів (офіційно зафіксо-

✓ *Олександр Фарина.*

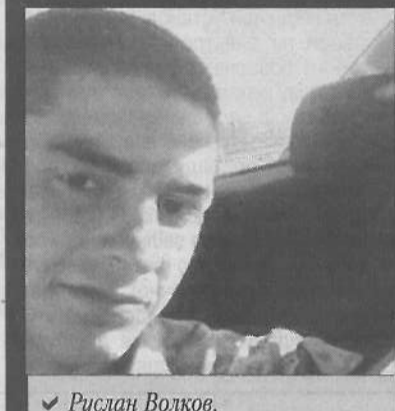
✓ *Володимир Хоменко.*

✓ *Віталій Грицишин.*

✓ *Тарас Кубійович.*

✓ *Руслан Волков.*

✓ *Михайло Старостін.*

✓ *Костянтин Оверко.*

✓ *Володимир Бондарюк.*

вано 97), четверо наших воїнів зазнали поранень та бойових травм, а троє військовослужбовців загинули. Замовчувати посилення російської ворожої активності, ігнорувати реальні смерті воїнів неможливо. Збережімо про загиблих Героїв російсько-української війни, що триває, світлу пам'ять», – звернувся до присутніх регіональний представник УІНП в Полтавській області Олег Пустовгар. Він розповів про загиблих Героїв.

Віталій ГРИЦИШИН народився 21 липня 1982 року в Павлограді на Дніпропетровщині. У 2015 році був призваний за мобілізацією, а коли наступного року вже мав демобілізуватися, то підписав контракт і залишився служити у війську. Старший солдат, військовослужбовець 46-го окремого штурмового батальйону «Донбас» 54-ї окремої механізованої бригади ЗСУ. На бронехилеті, який Віталій одягав на бойові чергування,

було великими літерами написано «Назар». Так звали сина, якого воїн дуже любив. 5 вересня під час гасіння пожежі поблизу селища Верхньоторецьке Ясинуватського району двоє – старший солдат Грицишин та старший сержант Володимир Хоменко – виявилися відрізаними полум'ям від решти особового складу. Наступного дня командування ОТУ «Схід» повідомило, що, обходячи осередок вогню в «сірій зоні», вони підірвалися на невідомому вибуховому пристрої на мінному полі противника. Поховали 38-річного воїна в Павлограді. Залишилися батьки, брат, дружина і син.

Володимир ХОМЕНКО – 35-річний старший сержант, командир кулеметного взводу 46-го окремого штурмового батальйону «Донбас» 54-ї ОМБр, пішов на війну у 2015-му. Він народився 18 серпня 1985 року в Добропіллі на Донеччині, де прожив усе життя. Працював на шахті. І категорично не сприймав «новоросійські»

ідеї, нав'язувані українському сходу з-за російського кордону. А вже завжди любив і переживав за Україну. Особливо боліла Володі зрада багатьох земляків, які, як казав, стали «сепаратюгами». Натомість родина його погляди повністю поділяла й підтримувала, «благословивши» Володимира на підписання контракту із ЗСУ. Володимир загинув 5 вересня разом із побратимом по батальйону «Донбас» Віталієм Грицишином, під час так званого «всеохопного режиму тиші». Ворожим мінам поняття «тиші» не відоме. Під час гасіння масштабних пожеж, які загрожували українським позиціям поблизу селища Верхньоторецьке Ясинуватського району... Поховали Володимира Хоменка в рідному Добропіллі. Залишилися батько та дві сестри.

Тарас КУБІЙОВИЧ. Про «тишу» й «мир», якими так дехто вихвалиться, не чули не лише російські міни, а й ворожі російські стрільці. Один із них 6 вересня поблизу Кримського на Луганщині прицілним пострілом застрелив українського воїна Тараса Кубійовича, який трохи більш ніж півтора місяця не дожив до свого 50-річчя. Народився 24 жовтня 1970 року в селі Вільхівці Городенківського району Івано-Франківської області. Односельці розповідають, що він добре вчився у школі, багато читав, захоплювався спортом. І з юних років цікавився історією українського визвольного руху. Закінчивши школу, відслужив в армії, одружився, почав займатися підприємництвом. А коли почалася війна, всерйоз замислився над тим, щоб піти добровольцем захищати територіальну цілісність України. Добре обміркувавши, втілював цей намір у життя. Вперше Тарас опинився на передовій у вересні 2015 року. Воював, був поранений, але після лікування повернувся на військову службу – цього разу вже за контрактом. Після його закінчення у 2018 році поїхав додому до сім'ї. Але війна тривала, і в травні 2020-го чоловік знову пішов у війську як контрактник. Поховали Тараса Кубійовича в рідному селі Вільхівці. Залишилися мати, брат, сестра, дружина та дочка.

Руслану ВОЛКОВУ, морпіві, було всього лише 20. Він народився 4 січня 2000 року в місті Ананьїв Одеської області. Сусіди згадують його як «привітного, світлого й чемного хлопчину». Як пишуть у соцмережах товариші по службі, «строчку» Руслан відслужив у прикордонних військах. А потім підписав контракт і пішов на передову. 6 вересня 2020 року матрос, вогнеметник вогнеметного взводу роти радіаційного, хімічного, біологічного захисту 35-ї окремої бригади морської піхоти імені контрадмірала Михайла Остроградського Руслан Волков разом із побратимом їхав гасити лісову пожежу в зоні проведення ООС – поблизу селища Новгородське на Донеччині. Проте авторозлізна станція АРС-14 (більш відома як машина-«поливалька»), в якій бійці прямували до осередків полум'я, підірвалася на вибуховому пристрої. Обоє військових були госпіталізовані із численними травмами й опіками. Попри всі реанімаційні заходи й зусилля, Руслана, який отримав опіки майже 90 відсотків поверхні тіла, медикам врятувати не вдалося, він помер у лікарні Торецька. Поховали морпика в Ананьєві. Залишилися батьки.

Костянтин ОВЕРКО, старший матрос, військовослужбовець 503-го батальйону морської піхоти, боровся за життя більше трьох місяців. Він завжди був сильним і наполегливим, тож до останнього сподівався перемагти в цій боротьбі. Проте ворожа куля виявилася сильнішою. Костянтин народився 3 серпня 1982 року в Запоріжжі. Отримав середню освіту, одружився. Народилася донечка, яку чоловік любив понад усе. Мабуть, і на війну пішов заради неї – щоб забезпечити своїй дитині мирне майбутнє... Службу за контрактом у морській піхоті проходив з 30 жовтня 2017 року. Хоча виношував цей план іще раніше – щонайменше з 2015-го. З якихось причин реалізувати його одразу не вдалося, проте коли Костя нарешті потрапив у дружну сім'ю морпіві, то одразу дав зрозуміти: до перемоги з війська звільнятися не збирається. 20 червня поблизу Південного поблизу Горлівки ворожий

Фото Сергія ПУСТОВАТА (Державне агентство «Укрінформ»).

снайпер поцілів у Костянтина Оверка. Поранення виявилось важким, і що найгірше – ускладнилося жовчним перитонітом, який дуже складно лікувати. Щоб збільшити шанси на порятунок, спеціальним медбортом бійця доправили до Головного клінічного військового госпіталю в Києві. Загалом Костянтин переніс понад 30 операцій... 24 вересня багатостраждальне серце воїна зупинилося. Поховали Костянтина Оверка в Запоріжжі. Залишилися мати, молодший брат, дружина і донька.

Олександр ФАРИНА, 26-річний боець 128-ї окремої гірсько-штурмової бригади, боровся з наслідками тяжкого поранення майже півроку. Численні поранення в ділянки живота і ніг солдат отримав 20 квітня і відтоді переніс понад 20 операційних втручань. Народився 20 травня 1994 року в районі Ярмолинців на Хмельниччині, мешкав у Хмельницькому. Сусіди та знайомі розповідають про нього як про дуже порядну й чесну, надзвичайно цілеспрямовану людину. Служив у 8-му окремому полку спецпризначення. Після демобілізації Олександр повернувся додому і вступив у громадське формування «Подільська Січ», щоб охороняти порядок у Хмельницькому. Проте війна тривала, і Фарина не зміг довго лишатися осторонь. Тож, підписавши контракт із ЗСУ, Олександр знову пішов на передову – на цей раз із 128-ю

Вийшовши з окупованого півострова, херсонєць фактично одразу потрапив на передову російсько-української війни – Донеччину. Старший сержант 36-ї окремої бригади морської піхоти імені контр-адмірала Михайла Білинського Михайло Старостін загинув 30 жовтня неподалік селища Водяне Волноваського району Донецької області. Під час того самого так званого «всеохопного режиму тиші» російська диверсійна снайперська група підступно підкралася до українських позицій і впритул розстріляла Тихого. Ще одного бійця тоді було поранено. Поховали Михайла Старостіна в рідному Новорайську. Залишилися мати, дружина і трое сестер.

Володимир БОНДАРЮК, сержант, військовослужбовець 36-ї окремої бригади морської піхоти імені контр-адмірала Михайла Білинського, народився 1993 року в селі Кам'яний Міст Первомайського району Миколаївської області. Після навчального центру потрапив служити в Крим, кулеметником у гірськопіхотний батальйон. І, як і полеглий разом із ним Михайло Старостін, не зрадив присягу, після окупації вийшовши на материкову Україну. В своєму останньому в житті інтерв'ю він зізнався, що й досі мріє очистити півострів від окупантів і піти у гори разом із сім'єю. «Росіяни боялись, що хтось із нас не стримається і від-

Фото Сергія ПУСТОВІТА (Державне агентство «Укрінформ»).

бригадою. Поранення отримав незадовго до завершення контракту. 26-річчя зустрів на лікарняному ліжку, мужньо зносив усі операції й процедури, проте смерть виявилася сильнішою. Олександра не стало 11 жовтня. Поховали воїна на Алеї Слави цвинтаря в Раковому поблизу Хмельницького. Залишився батько.

Михайло СТАРОСТІН народився 14 червня 1990 року в селі Новорайськ Бериславського району Херсонської області. Його вчителька Ірина Регеда розповідає, що Михайло мріяв стати військовим ще зі школи. Свою мрію здійснив: став морським піхотинцем, пройшовши кар'єрні сходинки від матроса-навідника оператора БМП-2 до головного сержанта взводу. Із 2010 року Старостін служив у Криму. І коли почалася російська окупація, не зрадив присягу. «Позивний у нього був «Тихий». Бо Михайло ніколи ні на кого не кричав. На рейсі могло бути важко, тоді він міг спокійно з посмішкою сказати, що треба зробити», – розповідає Дмитро Глова, який виходив із Криму разом зі Старостіним.

криє вогонь на ураження. Цей страх читали в їхніх очах, попри всю бравату. Наш батальйон саме повернувся з навчання. Рівень підготовки особового складу, злагодженість підрозділів, бойовий дух – все було на висоті. Але, можливо, забагато було військової бюрократії, не вистачало ініціативи й рішучості. До того ж велика кількість зрадників у вищих ешелонах командування. Поки наш батальйон тримав оборону, деякі представники вищого командування цілували триколор, стояли в черзі за москальською формою і водили кацапів у баню. Тьфу, гидота...» – пригадував Володя поділу весни 2014-го. Після виходу з Криму їхній батальйон переформували й відправили воювати на Приазов'я. Так склалося, що всі його ротації на передову були саме на цей напрямок... Володимир Бондарюк загинув від ворожої кулі 30 жовтня поблизу Водяного Волноваського району Донецької області. Поховали морпіха у Кам'яному Мості. Залишилися батьки, брат, дружина і донька...

Північно-східний міжрегіональний відділ УІНП.